

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana (I. Chironet)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (V. Sîrbu, V. Mihaila, A. Minciuna)

ÎNCHEIERE

16 ianuarie 2019

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Alexandra Suvac,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Alexandra Suvac
împotriva lui Igor Oistric privind recunoașterea dreptului de proprietate,
împotriva deciziei din 12 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin
care s-a respins apelul declarat de Alexandra Suvac, cu menținerea hotărîrii din 11
octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana,

c o n s t a ț ă :

La 06 decembrie 2016 Alexandra Suvac a depus cerere de chemare în
judecată împotriva lui Igor Oistric privind recunoașterea dreptului de proprietate.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la xxxxxx a încheiat căsătoria cu
Grigorii Miron. Prin decizia Primăriei comunei Tohatin nr.7 din 08 aprilie 1993 le-
a fost repartizat în proprietate comună un lot cu destinație grădini, cu suprafața de
xxxxxx. La 26 ianuarie 1998 lotul a fost trecut în Registrul cadastral al
deținătorilor de terenuri la nr.xxxxx pe numele soțului Grigorii Miron.

La xxxxxxxx a desfăcută căsătoria cu Grigorii Miron, iar la xxxxxxxx ultimul a
decedat.

În timpul vieții Grigorii Miron a testat toată averea sa, inclusiv terenul cu
destinație grădini nepotului său de la soră, pîrîtului Igor Oistric.

A solicitat de la notar să-i elibereze certificatul de proprietate asupra ½ din
terenul cu destinație grădini, însă acesta a refuzat, motivînd că titlul de
autentificare a dreptului deținătorului de teren a fost eliberat la 04 noiembrie 2005,
după desfacerea căsătoriei.

Deoarece terenul le-a fost atribuit ambilor soți în timpul căsătoriei, terenul cu
destinație grădini le aparține cu drept de proprietate în devălmășie.

Reclamanta Alexandra Suvac a solicitat recunoașterea dreptului de proprietate
asupra ½ cotă-parte din terenul cu destinație grădini, cu numărul cadastral
xxxxxxx, situat în xxxxxxxxx.

Prin hotărîrea din 11 octombrie 2017 a Judecătorei Chişinău, sediul Ciocana, s-a respins, ca fiind tardivă, acţiunea înaintată de Alexandra Suvac împotriva lui Igor Oistric cu privire la recunoaşterea dreptului de proprietate.

S-a încasat din contul lui Alexandra Suvac în folosul lui Igor Oistric cheltuielile de asistenţă juridică în mărime de 2500 lei, în rest cerinţele s-au respins ca neîntemeiate.

S-a încasat din contul lui Alexandra Suvac în folosul statului cheltuielile suportate de instanţă pentru citarea şi chemarea părţilor în instanţa de judecată în mărime de 22,70 lei.

Prin decizia din 12 septembrie 2018 a Curţii de Apel Chişinău, s-a respins apelul declarat de către Alexandra Suvac, ca neîntemeiat.

S-a menţinut hotărîrea din 11 octombrie 2017 a Judecătorei Chişinău, sediul Ciocana, prin care s-a respins acţiunea înaintată de Alexandra Suvac împotriva lui Igor Oistric cu privire la recunoaşterea dreptului de proprietate.

Pentru a decide astfel, instanţa de apel, cu referire la circumstanţele cauzei, a constatat că instanţa de fond a ajuns la concluzia justă şi întemeiată privind respingerea cerinţelor reclamantei, din motivul expirării termenului de 3 ani de prescripţie, prevăzut de art.25 alin.8 din Codul familiei. Mai mult, reclamanta nu a solicitat instanţei repunerea acţiunii în termen.

Colegiul instanţei de apel a ajuns la concluzia că hotărîrea primei instanţe este întemeiată, fiind adoptată cu aplicarea corectă a normelor de drept material şi cu respectarea normelor de drept procedural.

La 08 noiembrie 2018 Alexandra Suvac a declarat recurs, cu respectarea termenului de 2 luni prevăzut de art.434 alin. (1) Cod de procedură civilă.

A solicitat casarea deciziei din 12 septembrie 2018 a Curţii de Apel Chişinău şi hotărîrii din 11 octombrie 2017 a Judecătorei Chişinău, sediul Ciocana, cu emiterea unei hotărîri noi de admitere a acţiunii.

În motivarea recursului a indicat dezacordul său cu deciziile adoptate de instanţele inferioare şi a menţionat că acestea nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, aşa cum în conformitate cu art. 22 Codul familiei dînsa este coproprietarul terenului agricol, care a fost primit de către soţul său în timpul căsătoriei.

La 22 noiembrie 2018, în adresa intimatului, a fost expediată copia recursului declarat de Alexandra Suvac, cu înştiinţarea despre necesitatea depunerii referinţei la recurs.

În conformitate cu art.439 alin. (2), (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilităţii recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înştiinţarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinţei timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinţei în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs şi face un raport verbal în faţa completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii Supreme de Justiţie consideră că recursul declarat de Alexandra Suvac, este

inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Alexandra Suvac, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redau încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al

Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art.130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Alexandra Suvac nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și respectiv este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit.a), 440 alin.(1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Alexandra Suvac.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

judecătorii

Tatiana Vieru

Nina Vascan

Victor Burduh